

Viastr, -cestov

HRABĚ BELCREDI
MALAJSIE
ALKOHOL A DOPING
ZDENĚK SVĚRÁK

SIMPLY CLEVER

KRÁLOVÝCH

NOVÁ ŠKODA FABIA

Láska na první svezení

Cítit se někde jako doma, to chce většinou svůj čas. V novém voze Škoda Fabia však na to stačí jedna krátká jízda. Fabia totiž nabízí mnoho technických novinek, jako jsou mlhové světlomety s „Corner“ funkcí nebo možnost připojení MP3 přehrávače. Příjemným překvapením je pak základní výbava všech vozů. Mimo jiné k ní vždy patří ABS, čtyři airbagy a posilovač řízení. Stejně tak Vás potěší i cena. Přijďte se o přitažlivosti nového modelu Fabia osobně přesvědčit při zkušební jízdě, po které si i Vy možná řeknete: „Tahle nová Fabia je moje nová Fabia“. Bližší informace získáte u svého nejbližšího prodejce vozů Škoda, na Škoda Auto Info-line 800 600 000 nebo na www.skoda-auto.cz.

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ modelu Fabia: 4,6–6,9 l/100 km, 120–165 g/km

Stanislav Bernard
spolumajitel Rodinného pivovaru Bernard

V naší společnosti má leckdo pocit, že stát je všemocný institut a měl by se o něj postarat. Levicovní politici tohle neblahé dědictví po socialismu jen podporují. Populistickým odmítáním reforem a sociálními sliby si kupují část voličů a státní rozpočet posílají do pekel. Ještě horší dopad to má na psychiku lidí! V Německu vidíme, kam až může vést přebujelý systém sociální pomoci – v zemi tradičně pracovitých lidí vyrůstá už třetí generace nezaměstnaných. Považují za tragické, když lidé ztratí motivaci pracovat. Stát se má starat o přesně vyjmenované věci – bezpečnost, armádu, zahraniční politiku... A samozřejmě také o sociální pomoc, ale těm opravdu potřebným, například zdravotně postiženým. Má zároveň nastavit taková pravidla, aby byl co nejtíhlejší. Bude levnější a jeho ekonomika výkonnější. Lidé, kteří mají chuť něco dělat, na tom budou lépe a ti, kterým práce nevoní, hůře. Státní finance budou zdravé a ekonomika poroste klidně i o deset procent a dlouhodobě. Zdá se to být úplně jasné, ale posunutá společenská atmosféra přispívá k tomu, že i aktivní podnikatelé jako vlekáři přijdou s myšlenkou, aby jim kvůli špatné zimě pomohl stát. Osobně je mi jich líto, ale co majitelé koupališť, když léto proprší? A přijdou další... Říká se tomu riziko podnikání. Pokud firmy i jednotlivci chtějí, aby se stát co možná nejméně vměšoval do jejich činnosti a vybíral co možná nejmenší daně, musí hledat jinou cestu, jak si s problémy poradit.

„Držte se...“

vlastní cestou 2/07

obsah

duben – květen – červen

editor
Boris Dočekal
redakce
Stanislav Bernard
Zdeněk Mikulášek
Markéta Navrátilová
design
Štěpán Malovec
tisk
Tiskárna David, s. r. o.
vydavatel
Rodinný pivovar Bernard, a. s.
www.bernard.cz

Magazín Vlastní cestou vychází čtvrtletně. Chcete-li jej dostávat do poštovní schránky, navštivte www.bernard.cz (hlavní menu > zábava > formulář, který vyplníte a odešlete). Vaše připomínky a náměty můžete zasílat na pivovar@bernard.cz

Magazín Vlastní cestou je zaregistrován na Ministerstvu kultury ČR pod evidenčním číslem MK ČR E 14164

foto na obálce > **Markéta Navrátilová**

04 _	Odejít byla jediná cesta rozhovor s Richardem Belcredim	32 _	Ve sportu může být alkohol i dopingem pivo a zdraví
10 _	Z pivovaru nový design sklenic	35 _	Aby pod Trúbou bylo živo portrét
12 _	Sklobili tvar a výraz s funkčností lahůdka ze světa architektury	38 _	Želiv z historie Humpolce a okolí
15 _	Když se akce podaří povídka Věry Noskové		
19 _	Hledáte perfektního partnera? pohled		
20 _	Malajsie exkluzivní fotoreportáž		
26 _	Pomohla mi televizní šaráda rozhovor s Rostislavem Čapkem		
29 _	Filmová komedie o bezradném stáří Zdeněk Svěrák na křižovatce		
30 _	Z pivovaru zajímavosti a informace		

Odejít byla jediná cesta

> říká hrabě Richard Belcredi

Averze vůči šlechtě je tady velice zakořeněná a vůbec není dílem jenom komunistů, vznikla po první světové válce. Vlastně se rodila už po Bílé hoře.

Co vás v osmdesáti letech žene dál, proč si neřeknete – je čas jen odpočívat?

Rád bych zámek a hospodářství dal do pořádku. Já to nedostal v restituci na kšeft a ani nemám v úmyslu majetek prodat. Chci ho předat svým synům. Předpokládám, skoro jsem si tím jistý, že oni ho zase předají svým dětem. Nemůžu potomkům odkázat ruinu ve stavu, v jakém jsem ji dostal po bolševicích. A pak už to bude na synech – ať dělají, co umějí.

A pomáhají vám už nyní?

Jistě, hlavně ten starší. Je bankéřem a teď má v Praze konzultační firmu, pomáhá mi s administrativou a finančními záležitostmi. Druhý syn žije v Mnichově a má jiné starosti.

Už se toho udělalo hodně, ale pořád zbývá ještě tak šedesát procent. Zatím se nic nezměnilo v interiéru zámku, vlastně změnilo, ukradli mi obrazy. Dlouho jsem všechno financoval, ale teď už to sám neutáhnou. Aspoň trochu mi se zámek, který je kulturní památkou, musí pomoci stát; zrovna teď přispívá na krov.

Historicky vytvořeným majetkům nesvědčí dělení. Zemědělská půda, lesy i zámek po staletí tvořily celek. Jak to bude s Brodkem?

Dělit se určitě nebude, to by byl konec. Synové se už domluvili. Tyhle majetky, aby zůstaly pohromadě a v rodině, vždycky musí převzít jenom jeden a těm ostatním může sem tam dát nějaký bakšiš. Podívejte se na Francii, kde Napoleon zavedl nové rodinné právo a prakticky všechny majetky šlechty se rozpadly. V Německu, Rakousku a také u nás dlouho zůstal zachovaný takzvaný fideikomis, kdy majetek přebíral nejstarší syn, samozřejmě pokud o něj měl zájem, a ostatním vyplácel apanáž. Ovšem po čtyřiceti letech „hospodaření“ bolševiků to na nějaké apanáže nevypadá.

Cím to je, že až na několik výjimek se na restitucích členové aristokratických rodin dokázali domluvit a majetek skutečně přebral jenom jeden?

Fideikomis pochází už ze středověku, ale určitý smysl pro udržení rodinného majetku mají ti lidé i dnes. Léta předávaný majetek je vždycky jakýmsi centrem, kde se členové rodiny můžou scházet, můžou se sem i uchýlit, jestliže se octnou v nějaké složité životní situaci.

Jak si vysvětlujete, že ve společnosti pořád přetrvává mírně řečeno nedůvěra vůči někdejší šlechtě? Stačí vzpomenout velmi

rozporné reakce na jmenování Karla Schwarzenberga ministrem zahraničí.

Řeknu to mnohem drastičtěji – averze vůči šlechtě je tady velice zakořeněná a vůbec není dílem jenom komunistů, vznikla už po první světové válce. Vlastně se rodila už v době po Bílé hoře, kdy dvě třetiny domácí šlechty byly nuceny odejít do exilu. Místo nich přišly německé či rakouské šlechtické rodiny, které s Čechami vůbec nebyly spjaté. Jejich členové se až na výjimky neasimilovali, nezapustili tady kořeny. Centrem pro ně zůstala Vídeň. Po roce 1918 tehdejší agrární strana vyvolala hlad po půdě a prosadila první pozemkovou reformu. Jen brodecký velkostatek míval tři tisíce hektarů, z toho dvě třetiny byla zemědělská půda a dnes jí zbylo pouhých osmdesát hektarů. Nálada proti šlechtě se vyvolávala vyprávěním různých historek o nelítostných vykořisťovatelích, stačí si přečíst Jiráskova. Dobře vím, co to je averze. Za první republiky jsem chodil na veřejné gymnázium a dost jsem tam trpěl. V určité míře jsem to zažíval i mnohem později – ve Svobodné Evropě.

Nikoho nepřekvapí, že po druhé světové válce zabavili na základě Benešových dekretů majetek většiny šlechty, a dokonce

na základě zvláštního zákona byl vyvlastněn majetek Schwarzenbergů. Ale proč se náš demokratický stát tak urputně brání vrátit ukradené majetky?

Za čtyřicet let komunistického režimu si úředníci zvykli, že mají všechno v rukou. Když mají něco ukradeného vrátit, celí se osypou. A to platí i pro většinu politiků. V první fázi to ještě šlo, ale pak se restituce zadržely a soudní spory se vlečou léta. Není divu, vždyť například Lesům České republiky náramně vyhovuje, že mohou dál hospodařit na cizím. A když před časem Oldřich Kinský vyhrál několik soudních sporů o vrácení majetku, dokonce tehdejšího ministra vnitra Grosse nenapadlo nic chytřejšího než přijít s myšlenkou, že je třeba provést revizi všech šlechtických restitucí. Zase to mělo dopadnout jenom na nás, i když právně žádná šlechta neexistuje. Záměrem bylo revokovat soudní rozhodnutí, což samozřejmě v právním státě nejde, ale to právníkovi Grossovi, jak se zdá, nevadilo.

Ale to asi nebude jediný problém vytvořený politiky nebo úředníky?

Jistěže není. Stačí malý příklad. Rozhodl jsem se zalesnit necelý hektar dost špatné půdy. Na zalesnění lze požádat o dotaci, ale cesta k ní je dlouhá. Musíte požádat o vyjmutí půdy ze zemědělského fondu. A pak vás čeká spousta dotazníků. Vyplnit je a sehnat potřebná razítka trvá tak šest týdnů. Pak si najmete firmu, která stromky vysadí. Pozemek oplotíte a máte v tom spoustu vlastních peněz. Když se úředníků zeptáte, kdy dotaci dostanete, prohlásí, že to bude trvat dlouho, třeba i rok a půl. Nestačí totiž faktura, na které je uvedený počet sazenic, úředníci je musí fyzicky spočítat. Až to udělají, putují papíry na ministerstvo a... My jsme prostě zoufale přebyrokratizovaná země. Úředníků přibývá a nikdo nemá odvahu jejich stav redukovat, ani přesně vymezit jejich kompetence. Například do hospodaření v lesích mluví jak ministerstvo zemědělství, tak životního prostředí. Každé to ale vidí jinak, chce něco jiného a majitel neví, co vlastně má dělat. Je to tragédie.

Hrabě Belcredi před brodečským zámkem

Zkusme něco optimističtějšího. Jistě jste se v životě ocitl na několika důležitých křižovatkách, která byla ta řekněme životní?

Myslím, že moje svatba. S manželkou z východočeské rodiny Rohanů jsem se seznámil až ve Francii a právě to, že pocházela z podobného prostředí jako já, hrálo roli v našem vzájemném porozumění. Bohužel zemřela před více než dvaceti lety a já už pak nepoznal žádnou ženu, která by byla tak skvělá jako ona. Ale vy se ptáte asi na něco jiného. V tom smyslu to byl okamžik, kdy jsem odešel ze Svobodné Evropy.

Býval bych řekl, že to je okamžik, kdy jste se rozhodl opustit tehdejší Československo.

To nebyla křižovatka, ale pro mě jediné možná cesta. Musel jsem po ní jít, ať už jsem chtěl, nebo nechtěl. Tenkrát, bylo mi dvaadvacet, jsem byl velmi znechucený, rok 1948 na mě příšerně působil. Šel jsem po ulici a už z dálky viděl nějakého známého, ale on přešel na druhý chodník, protože se bál mě i pozdravit. Navíc se před mýma očima rozkrádal rodinný majetek. A kolem toho všechny ty pitomé fráze, že to přebírá stát, národ. Věděl jsem, že musím pryč, i když časem samozřejmě přišla jistá nostalgie. Ale tehdy jsem

neváhal. Navíc mě varoval kamarád z dětství – komunisto! , že si pro mě přijdou. A skutečně přišli; tři dny poté, co jsem odešel. Bratr zůstal a zavřeli ho.

Vraťme se k vašemu odchodu ze Svobodné Evropy...

Tenkrát vedení stanice navrhlo, že kdo je v rádiu dvacet pět let a je mu víc než šestapadesát, může zažádat o plnou penzi. A to byl moment, kdy jsem si řekl – tak a já jdu. Marně mě přemlouvali, abych zůstal. Ani jsem moc neuvažoval, co budu dělat. No... jistou představu jsem měl, chtěl jsem spolupracovat s jednou stavební firmou. Dohlížel bych na nějaké stavby třeba v Itálii, to by mě bavilo. Hlavně jsem ale nechtěl dělat nic, čeho by se zúčastnili nějakí emigranti. Ani Svobodná Evropa už nebyla to, co ze začátku.

Po osmašedesátém tam přišli noví lidé, kteří mně už tak nesesedli. A jak vím až teď, bylo mezi nimi hodně agentů StB. Lidí, se kterými jsem léta spolupracoval, důvěřoval jim. Padal jsem ze židle, když jsem slyšel ta jména.

Nicméně spolupráci s emigranty jste se přece jen nevyhnul.

Přemluvil mě Pavel Tigrid. Jako vždycky,

to on mě přesvědčil už před lety, abych šel do rádia. Měl v sobě obrovskou energii, jemu se nedalo odporovat. Takže jsem jel z Mnichova do Vídně a začal jsem pracovat s lidmi, kteří do Československa pašovali peníze, kopírky, psací stroje, zakázanou literaturu, získávat ty, kteří všechno vozili přes hranice. Taky jsem působil v organizaci Opus bonum. Pořádali jsme slavné semináře ve Frankenu, své příspěvky tam posílal i Václav Havel. Nebýt téhle práce, nikdy bych se byl nestal českým velvyslancem ve Švýcarsku, kde jsem strávil snad nejlepších pět let svého života. Když jsem v lednu 1990 přijel do Prahy a zavola na Hrad, za pár hodin pro mě přijelo auto, protože pan prezident chtěl poznat člověka, s nímž léta na dálku spolupracoval.

Vím, že vám Pavel Tigrid zkazil sen usídlit se v Benátkách. Proč jste to neudělal, když padl komunistický režim a už nebylo zapotřebí pomáhat disidentům?

Benátky mě opravdu lákaly, dokonce jsem si tam už hledal byt. Z legrace jsem

Tigridovi říkal, že mi zkazil život, že bych si tam našel nějakou Italku a...

Ale po revoluci už jsem měl jenom jednu myšlenku – vrátit se. To ostatní zhaslo. Já se ale nevracel kvůli restitucím, tehdy ještě o nich nebylo ani řeči, s něčím takovým jsem vůbec nepočítal. Ale říkal jsem si – musíš tam být, protože máš zkušenosti a kontakty, umíš jazyky, můžeš něčím prospět. A sotva jsem přijel, už se na mě obracely různé západní firmy, protože tady chtěly zakládat své pobočky. Hlavně jsem počítal s firmami z Francie, protože francouzsky tehdy v Praze uměl málokdo. Už jsem začínal některé věci zprostředkovávat. Jenže pak vyšel zákon o půdě a já se pustil se starým kamarádem právníkem do restituace.

Vraťme se k vašim „nejlepším létům“ – k postu velvyslance.

Vždycky jsem chtěl dělat diplomacii, proto jsem taky začal studovat práva. To bylo jako by pánbůh řekl – tak a teď ti umožním splnit si tvůj sen. Po čtyřiceti letech. V lednu roku 1994 jsem v Bernu předával pověřovací listiny. Mezi Švýcary

jsem se cítil výborně a Bern jsem si úplně zamiloval.

Proč jste po skončení své mise dál nepokračoval v diplomatické kariéře?

Už mi bylo přes sedmdesát. A ten tlak zespondu, kdy vám mladí dávali pořád najevo, že už byste jim měl uvolnit místo a odejít. Já měl kam – do Brodku.

Podobně jako vy se vrátili i mnozí další členové historických rodin. Jakou má podle vás aristokracie v Česku budoucnost?

Světlou asi ne, protože ztrácí své postavení i úlohu ve společnosti. Mnohé rodiny dnes žijí úplně normálním občanským životem. Jejich členové jsou si sice vědomi svého původu, ale šlechtictví u nich nehraje už téměř žádnou roli. Ti, co ještě mají nějaký statek, sídlo, jsou uvědomělejší. Vidím to na svých synech. Pokud jsme bydleli v mnichovském činžáku a já pracoval v rádiu, rodinnou tradici nijak zvlášť nepocítovali. Teprve s vrácením brodeckého zámku, lesů a půdy se to zejména u staršího syna změnilo. A pro jeho děti je vztah k Brodsku už samozřejmý.

R.B.
1926*

Studoval pražskou právnickou fakultu, ze studia ho komunisté v roce 1949 vyloučili a krátce poté emigroval. Několik let pracoval a studoval ve Francii, potom nastoupil do Svobodné Evropy, kde byl dvacet pět let redaktorem zpráv. V osmdesátých letech se podílel na pomoci českým disidentům a jako jednatel spolku Opus Bonum spoluorganizoval slavné diskusní semináře ve Frankenu, kam své příspěvky zasílal i Václav Havel. V lednu 1994 se stal českým velvyslancem ve Švýcarsku. V devadesátých letech restituoval rodinný majetek v Brodsku u Prostějova a v současné době se ho snaží dát do pořádku.

PACOVSKÉ STROJÍRNY
TRADING

TRADIČNÍ VÝROBCE ZAŘÍZENÍ PRO PIVOVARY A MINIPIVOVARY

DODÁVKY TECHNOLOGICKÝCH CELKŮ
I JEDNOTLIVÝCH APARÁTŮ PODLE
POŽADAVKŮ ZÁKAZNÍKA
NAPŘ.: VARNÉ NÁDOBY, KVASNÉ
A LEŽÁCKÉ TANKY, CKT, CIP NÁDRŽE,
NÁDRŽE NA KVASNICE, NA VODU

DÁLE VYRÁBÍME:
NEREZOVÁ ZAŘÍZENÍ PRO POTRAVINÁŘSKÝ,
CHEMICKÝ A FARMACEUTICKÝ PRŮMYSL,
NÁDRŽE, TLAKOVÉ NÁDOBY, SILA, TEPELNÉ
VÝMĚNÍKY, KONTEJNERY, BOJLERY
CHLADICÍ ZAŘÍZENÍ NA MLÉKO, VÝROBNÍKY
LEDOVÉ VODY

PACOVSKÉ STROJÍRNY – TRADING, spol. s r. o.
NÁDRAŽNÍ 697
395 01 PACOV
CZECH REPUBLIC

TEL.: +420 565 443 111–4
FAX: +420 565 443 417
PSTRADING@PSTRADING.CZ
WWW.PSTRADING.CZ

Jako otec její vizuální podoby jsem se značkou Bernard úzce spjatý od samého počátku. Byl jsem u jejího zrodu i při všech potížích dospívání. Krůček po krůčku jsme společně budovali její image. Těší mě, že jsme dospěli do stádia, kdy si pivovar mohl dovolit dát milovníkům svého piva krásnou značkovou sklenici od tak renomovaného designéra, jako je Rony Plesl. Jsem rád, že jsem byl u toho a mohl přispět i svou troškou.

Vladislav Horecký

Designoval jsem v České republice stovky sklenic, asi třicítka byla nakonec zrealizována nebo je k realizaci připravena. Vývoj nového skla málokdy trvá méně než půl roku a pro pivní sklenice to platí především. Pivo je v České republice nápoj číslo jedna a sklenice je poslední obal, který prodává. Rodinný pivovar Bernard jde vlastní cestou. To považuji za velké štěstí, protože má práce je přímo založená na snaze hledat nové tvary, dekory, detaily. Spojil jsem náročnost inteligentního klienta se znalostí problematiky automaticky vyráběného skla firmy Sahm a přidal „svou vlastní cestu“. Sklenice Bernard jsou jiné, než jaké používá konkurence. Snažil jsem se vytvořit moderní design, ale ne tvarově studený, bez detailu a romantiky. Pracoval jsem na principu, který je vlastní i mé volné tvorbě - složitý minimalismus. Jednoduchost tvaru a dekoru je pouze zdánlivá, skrývá v sobě propojenost tvarosloví nového tištěného loga s křivkami soklíku, který díky svému rozšíření a síle dává sklenicím stabilitu a pevnost. Zúžení sklenice dovoluje pohodlný úchop a vzbuzuje příjemný pocit z jemného reliéfu dvou bernardýnů umístěných tam, kde se dotýká palec ruky. Tvar a kvalita skloviny jsou celkově velice přátelské k pivu, které se do sklenice dobře točí, má nádhernou barvu, díky mírnému zavření horní části drží bohatou pěnu, a když si lidé jimi „řuknou“, krásně zní. Sklenice Bernard byly oceněné ještě dřív, než se dostaly na stoly restaurací; s mými vybranými designy ho do svých sbírek zařadilo Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze.

Rony Plesl

Značka, to je symbol, symbol znamená tradici a tradice se musí vybudovat. Nyní přišel čas na to, aby Bernard měl svoje vlastní originální sklo. Vždy se chcieme lišit, být svoji. Proto, když řada pivovarů přišla na trh s masivními sklenicemi, byl jsem přesvědčen, že naše řešení musí být jiné. Tak trochu delikátní, lehce subtilní a přitom pivní tvar. Odmítl jsem zaoblenou horní hranu, která je sice praktická, ale působí lacině. Postupně jsme redukovali množství zlaté barvy v logu až do nalezení dnešní finální podoby. Plastický reliéf znaku dává možnost sklenici v ruce procítit a vnímat harmonii výborného piva s ušlechtilým obalem. Jsem rád, že jsem mohl na vývoji našich nových sklenic spolupracovat s oběma výbornými grafiky a designéry – Ronem Pleslem a Vládou Horeckým. Jsou to nejen skvělí odborníci, ale zároveň fajn lidi. O to víc mě těší dosažený výsledek!

Stanislav Bernard

Nový design sklenic pro pivovar Bernard

Skloubili tvar a výraz s funkčností

Někdy to vypadá, jako by se dnes v úvahách o domech potýkaly dva naprosto protikladné názorové proudy – zelení urputníci a nafoukaní estétové. První jsou zcela zaujati materiály a ekologií (*hlavně ať to je ze slámy a hlíny a energeticky úsporné, nezáleží na tom, jak to vypadá*), druzí jsou vyznavači názoru, že architektura je pouze výraz a forma (*hlavní jsou tvar a fasáda nabitá emocemi, nezáleží na tom, jak to funguje*).

Centrum ekologických aktivit města Olomouce – Sluňákov projektovali jeho autoři (Roman Brychta, Adam Halíř, Ondřej Hofmeister a Petr Lešek) s přesvědčením, že energetická úspornost, ohleduplnost k okolnímu prostředí a kvalitní architektura se navzájem nevylučují a mohou existovat v jednom domě. Snažili se vstřebat lokální tradici, jak ji představují například lidové stavby v Hanáckém skanzenu v Přívozu, uvědomit si přírodní kvalitu místa i regionu (rovina s mírnými vlněními) a další přírodní danosti, jako jsou sluneční ekliptika a převládající větry. To vše doplnili teoretickými zkušenostmi se solárními a úspornými stavbami v zahraničí, především v Rakousku a Německu, ale inspirovali se také projektem levné místní školy v Nepálu, kterou navrhli němečtí architekti. Naprostou samozřejmostí byla spolupráce s vynikajícími odborníky nejrůznějších specializací, například s tvůrcem energetické koncepce. Nic nebylo předem zakázané ani nařízené.

Sluňákov je architektonicky – svým výrazem i prostorovým rozvržením – kvalitní, energeticky úsporný dům a vhodně zapadá do krajiny. Přesvědčit se o tom může doslova každý. Centrum ekologických aktivit je otevřené návštěvám a lze v něm i přespat.

Když se akce podaří

Období *zahrádek* mají pivaři nejraději. Nad lípy a kaštany vystoupá rozšafnej měsíc, kulatej a blahobytnej jako jejich vobličej a břicha. Noc stáhne ty letní hořáky a na zátylku vás šimrá noční větříček... *U Ameríkána* mají pivo nejlevnější, zahrádku krytou slunečníkama a vaří tu slušnej guláš. Teď dokonce chystají pivařskou atrakci a to je třeba probrat. Štamgasti nad tou výzvou večer co večer v zahrádce dumají, třískají přitom o sebe těžkejma sklenicema. Jít do toho, či nejt? Co člověk riskuje? Snad jen trochu vostudy. A výhra je přitom tak lákavá!

Ne že by o takovejch akcích ještě neslyšeli! Ale podobný přebory se přeciž pořádají spíš na všelijakejch pivních veletrzích a slavnostech! Aby takovou soutěž, s dost velkorysou cenou, vyhlásila normální hospoda, na to musí mít tak ujetýho majitele, jako je *Amerikán*. Řízka, kerej před lety utek z tohodle zadrátovaného zapadákov a vybudoval si za Velkou louží dodavatelskou firmu. Naučil se tam vod těch pokročilejch kapitalistů všelijaký grify a téma teď překvapuje místní.

Emigroval v necelejch dvaceti. Jen pár starejch kámošů eště zná jeho český méno. Presl? Hesl? Fakt nevim. Každopádně se s tou přezdívkou po návratu šzil natolik, že nosí na palici stetson a místo kravatle mu pod límcem visí vzdobný šňůrky. Když se po revoluci vrátil, koupil si tudle hospodu i s celym domem vod starejch majitelů. Byt jim nechal. Nájem od nich nevybírá. Ale hlavně se zavázal, že u něj můžou každej den vypít piva, kolik snesou, a to až do jejich smrti smrtoucí. Takovou frajeřinu vám pravověrnej, světem nezkaženej Čech nepředvede!

Říká teď, že si z nich udělal *firemní maskoty*! Panebože, kam na ty vejšplechty chodí?! Babka s dědkem denně vysedávaj hnedka u výčepu, cucají zadara jedno bahno za druhym všem pro závist... Voči jim zvodovatěly, těla chátraj, mozek měkne, upíjej se prostě k tý smrtoucí smrti. Ale ten jejich *dobrodinec* se jen pochechtává: „Dyť to chlemtat nemusej! To je ta česká nenažranost!“

K čemu si ale vymyslel tudle soutěž v pití piva? Jeho hospoda přeciž reklamu nepotřebuje, stejně po večerech praská ve švech, lámali sme si s chlapama hlavu a dělali sme různý propočty. Nakonec nám vycházelo jen jedno. Amerikán se chce zviditelnit, což je nová meta doby. Dá se to vidět hlavně v bedně, kde se prohazuje kdejakej ouchcapek, kerej hysterčí, chlastá a souloží před divákama, aby se tím pádem stal celebritou a nemusel už nikdy makat. No a teď se chce zviditelnit taky ten náš Amerikán, touží bejt se svou akcí v novinách. Je vůbec aktivní jak fretka, vymejšíl pro svou hospodu ptákoviny, neví co dřív.

Tak třeba ten jeho rudej koutek! Kdekdo mu do něj přines nákej exponát, kerej byl pak vočumovanej, hodnocenej a někdy i vysmívanej. Nejvíc placu zabírá sovětskej prapor se srpem a kladivem, na zdi visí různý stranický vyznamenání, čestný uznání brigádám socialistické práce, sliby anebo chlubení vo překročení plánu. Největší cenu mají sádrový, bronzovou barvou natřený hlavy Gottwalda a Lenina. Do rudýho kouta si sedaj hlavně mladoši, starší

chlapi mají z těch připomínek dřívějšího života buď mrazení, nebo si vzpomínají na nějaký to svý máslo na hlavě... No a ke vstupním dveřím dal ten vtipálek nainstalovat fabričky píchačky a rozdal silným pivařům prezenční kartičky. Za *pilnou docházku* dostanou jednou za čas zrzka zadara. Manželky těch šťastlivců maj ale ty jeho fůrky prokouknuté a nejradši by ho viděly zpátky v Americe.

Srpen sálal jak žehlička, eště o pátý byl plaveček, ale i břehy blízkejšch rybníků vobzazený rodinkama a partama vejrostků. Přesto se hospoda *U Ameríkána* zaplnila do poslední židličky.

Závodníci přišli schválně vyprahlí, za celej den se skoro nenapili, zato si připravili pajšl chlebem se sádlem a škvarkama, buřtama a řízkama. Vysmátej *Amerikán*, padesátník s kulatou tváří vozdobenou úzkým knírkem nad pusou plnou bílejch zubů, je u dveří, kde museli vypít na ex vstupní pivo, vítal v bílý košili a černejšch hedvábnějch kalhotech. Vosobně každému soutěžícímu přišpendlil na tričko červenou mašličku, asi nevěděl, že je to symbol těch HIV pozitivních. Posadil vosum závodníků k jednomu dlouhému stolu, mávnul na najatýho harmonikáře a dal přinést první vosmičku napěněnejch piv. Chlemtací začátek těch žízniců se dal celkem čekat, takže se lidi v klidu bavili a na ty hrdiny večera skoro nikdo nekoukal. Dramatický chvíle teprv přídou. Jen z chumlu ženskejšch vystřelovaly starostlivý pohledy. Jasný manželky. Beztoho si říkaj – když už jim sem ten muj dones pěknějch pár vejplat, ať taky jednou na hospodě něco trhne.

Za zády závodníků roztahoval harmoniku zasmušilejšch chlap ve fialový košili, bez valnýho nadšení vyzpěvoval vošuntělý lidovky. Proč ten jetelíček roste u vody? Proč ta sova tolik houkala? Proč si má milá smutná tak? Nikdo nevěděl.

Teď šlo hlavně vo to, kdo vypije nejvíc piv za jedinou hodinu. Akce měla mít rychlej spád a byla *po americku* dost slušně zorganizovaná. Už po pátým pivu přišly na řadu připravený umělohmotný kyblíky. To už se dovnitř nacpali i zvědaví lidi ze zahrádky. První zvracel, všem na očích, protože nechtěl ztrácet čas nějakým odbíháním, mladejš kluk v pestrý, sekáčový košili.

„To sou ty hubený,“ zaznělo kriticky vod stolu štamgastů.

„Di s tím do hajzlu,“ vohnal se po fialový harmonikáři další soutěžící mladoch, svalnatejš a v tričku bez rukávů. Měl ucho totiž sotva metr vod řvoucí harmoniky: *namířil a vystřelil – bác*, křičel harmonikář jako kamelot nějakýho pražskýho večerníku.

Nejlíp se držel mohutnej chlap s bytelnou, léta pěstovanou vanou. Místní nebyl, ale leckdo už tu jeho figuru zaregistroval za volantem linkovýho autobusu. Typickej mlčoun vedl už o pivo a půl, lil do sebe půllitry sice v předstihu, ale dost soustředěně a s rozmyslem. Seděl vedle střízlíka s hrbolatým čelem, kerý přecházelo do bleskovky. Tenhle chlapíček byl nějak nepatřičně veselej. Chtěl si s poctivě makajícím závodníkama furt přiřukávat, culil se jak jezule, zdálo se, že závody nebere dost vážně. Vostatním soutěžícím šel na nervy. Aby bylo ještě hůř, přitočila se k němu

ženská, nízká a široká jak prádelník, a zatahala ho za rukávek blankytnýho trička.

„Táto, pod' domů. Co myslíš, že tu zvítězíš?!“

No jasně. Manželka! Jedna z těch, co se nestydí peskovat svýho chlapa před vostatníma jak malýho sviště! Střízlík ji samozřejmě ignoroval. Stála nad ním nerozhodně, hotová socha, s rukávem toho svýho střízlíka v hrsti.

„Nechte ho, pani. Třeba vyhraje. A koupí vám zlatejš řetízek,“ ozvala se vod stolu manželka mladá fešanda, snoubenka toho kluka se slabším žaludkem. Seděla vedle mladý starý s polodětským tělem, ale s dravčím pohledem. Nikdo ji tu ještě nikdy neviděl.

Pivní hodinka ubíhala rychle, napětí v šenku stoupalo, autobusák furt vedl. Kluci rozebírali situaci jako sportovní mač, přidávali své zkušenosti a zážitky z hrdinskejch večerů, kdy taky vypili deset až patnáct zrzků, ale uznávali, že stihnout to za hodinu a bez něčeho k zakousnutí je dost drsný. Nejmladší z nich připomenul vostatním naopak vejhodu. *Ty, co nevyhrajou, se alespoň zadarmo vožerou.*

Z kudrnatý s polodětským tělem se vyklubala autobusákova manželka. Nejen že to ženským přiznala, ale dokonce si k němu přisedla, usmívala se na tátu jak milius a povzbuzovala ho úsměvama. Jenže těch deset rychlejších piv mu už rozmáčelo mozek, koukal votupěle, kymácel se, prohlížel si jako cizí svou tlapu a snažil se nejspíš hlavně podržet v hlavě, že si sem přišel pro deset klacků, za kerý si eště letos vyjede s manželkou k moři.

Dva mladý číšníci s kamennou tváří poletovali s blicíma kyblíkama. Tři soutěžící už před koncem závod vzdali. Ucucávali pomalu devátý pivo a mrzutě sledovali autobusákovo splávek.

že sem se přece jen nepřihlásil,“ vyjádřil jeden z nich, co táhlo hlavou všem. Ženský hleděly dost nepřejicně na autobusákovo manželku. Chlap jak hora, a veme si takový šíšně. Ani prsa to nemá!

Třináctý pivo! Ani ho už pít nemusel, ale chlastal ze setrvačnosti, nejspíš mu v hlavě uvízlo, že na tom moc záleží. Ale Amerikán už koukal na svý švýcarský cibule a vodpočítával poslední vteřiny: čtyry, tři, dva, a když vykřiknul jedna, zvednul vítězovi tlapu jako nějakýmu boxerovi v ringu. Do tý pazoury mu nacpal deset *palackejch*. Šampion už vo sobě skoro nevěděl, v ruce nák neměl cit či co, prostě se ty tisícovky rozlítly. Ale manželka si jak vostříž vohlídala, aby byly poctivě sesbíraný a skončily do poslední v její ruce.

„Dejte si je rači hned do peněženky,“ radily jí ženský a vona je poslechla.

„Musím ho vodvítz domů. Než mi tu někde padne,“ informovala okolí. Chlapi napůl vyvedli a napůl vynesli zpitomělýho vítěze před hospodu. Klidně by tý panince manžela dovalili až k autu,

Ten jel už dvanáctý. Manželka se mu postavila za záda a položila mu ruku majetnický na rameno. Chlapi se začali sázet, estli bude jasnej vítěz zvracet. Nebo dokonce zkolabuje? Jako mrchožravec kondor kolem něj hopsal fotograf celostátního bulvárního plátku, z kouta po něm zasejc střílel bleskama nějakej jouda z místních novin.

Najednou se Amerikán vytasil s vějířem deseti tisícovek a zvedl je, za cvakání profesionálních i amatérskejch fotografů, jak nákou monstranci nad hlavy svých hostů.

Vod stolu štamgastů někdo hodil hlášku: „Hele, vole, socha Svobody!“

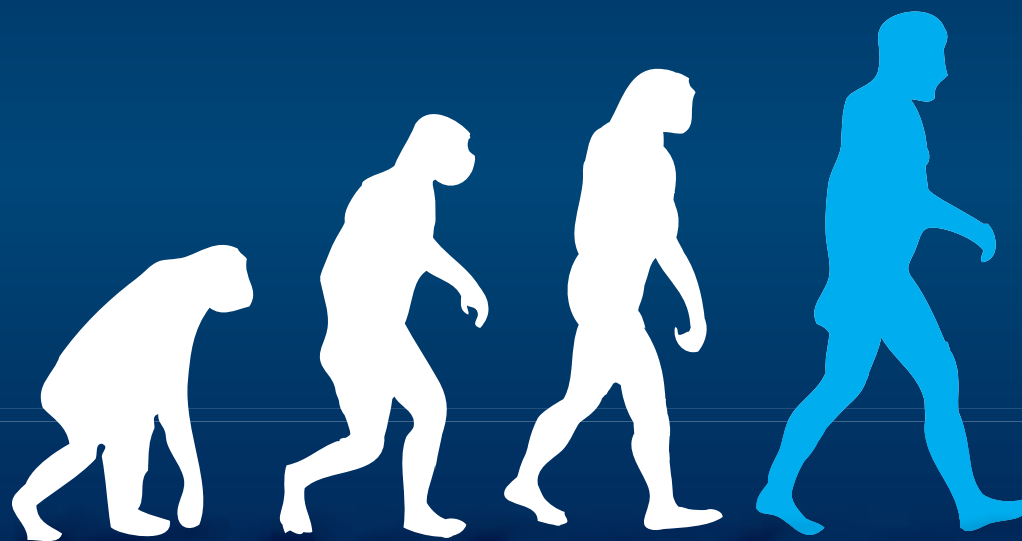
„Celej měsíc na tuhle sumičku makám jak barevnej. Sem vůl,

ale nechtěla, čertila se, ječela, že už má všeho dost. Co s takovou bláznivkou? Nechali ty dva na ulici a vrátili se zapít tu rozčilující soutěž.

Noční ulicí se směrem k výpadovce z města kejklal nesourodej pár, autobusák se mlátil vo zeď a žena ho s vypětím sil drobnýho, ale nejspíš houževnatýho těla držela na nohou. Zastavili se, vodpočívali, ženská to svý břemeno vopřela vedle poštovní schránky. Ulice byla liduprázdná. Rozhlídla se, chvilku poslouchala a pak se rozběhla pryč, zamířila do boční ulice, kde měla zaparkovaný auto. Natošup nastartovala a rozjela se k výpadovce.

„To je dobrý, ani nevím, jak se ten chlap menoval,“ zasmála se a nevěřicně zavrtěla hlavou. —

You can't stop the progress
but you can **lead it**»»

Strategy and management consulting & training

Jsme českou poradenskou firmou poskytující profesionální konzultační služby a manažerský trénink. Našimi klienty jsou společnosti usilující o dosažení vedoucích pozic na dynamických a rostoucích trzích ve střední Evropě a organizace, které rozvíjejí nové inovativní nápady a realizují nové projekty.

DC VISION®

DC VISION, s. r. o. • Prague Empiria Business Centre
Na Strži 65/1702 • 140 00 Praha 4 • Czech Republic
tel.: +420 222 191 923 • e-mail: info@dcvision.cz
www.dcvision.cz • Member of Allied Consultants Europe

Hledáte perfektního partnera?

Záplava modelů ve třídě malých vozů útočí na zákazníky designem a zaměřením na individuální „lifestyle“. Nová Škoda Fabia však svým sloganem Láska na první svezení zdůrazňuje i něco jiného: Nenechte se unést pouze designem a stylem, ale poznejte dobře také podstatu vozu, tedy jeho praktická hlediska.

Nový model představuje vyrovnanou kombinaci kvality a funkčnosti se stylem a nabízí víc ve všech ohledech: nový design exteriéru i interiéru, větší komfort pro cestující, kteří mají více prostoru pro sebe i pro zavazadla, funkční prvky typické pro aktivní životní styl, jako např. možnost připojení MP3 přehrávače nebo iPodu, ale také třeba držáky na 1,5 litrové láhve a množství přihrádek a schránek.

Nová Fabia narostla trochu do délky, ale hlavně do výšky, což cestující jistě ocení. Perfektním využitím interiéru se zvýšil prostor nad hlavou vpředu i vzadu, na zadních sedadlech také prostor pro kolena, který má Fabia ve své třídě největší. Zvětšil se i zavazadlový prostor – o 40 litrů.

Jaký bude ten pravý partner, to rozhodne zákazník volbou jedné z pěti verzí Fabia, Classic, Ambiente, Elegance a Sport – a samozřejmě i výběrem jednoho ze čtyř benzinových (objem 1,2 až 1,6 litru) a tří naftových (1,4 až 1,9 litru) motorů.

V rámci zvýšené aktivní bezpečnosti podle zásady „vidět a být viděn“ nabízí teď Fabia dvě novinky: projektorové halogenové světlomety, které rozptylují světlo podobně jako xenonové, a mohou být i natáčecí, a mlhovky s „Corner“ funkcí, kdy podle natočení volantu dochází k rozsvícení pravé nebo levé mlhovky. K významným prvkům pasivní bezpečnosti patří až šest airbagů. To jsou jen příklady prvků, které staví vůz Fabia před konkurenty ve své třídě. Kritérií je mnohem víc.

Nová Fabia je perfektní partner – atraktivní, elegantní, spolehlivý a praktický pro každou situaci. Výběr verze, motoru a volitelné výbavy záleží jen na tom, jakému životnímu stylu a aktivitám má Fabia vyhovovat.

K exotickému
prolínání Východu
se Západem
předurčila Malajsií
britská koloniální
nadvláda trvající
více než jedno
století.

Horské čajové plantáže, růžové zahrady a desítky liduprázdných pláží na pobřeží Indického oceánu a Jihočínského moře – takhle si Evropan představuje ráj na zemi. Ale Malajsie má i jiné tváře. Na jedné straně chudý venkov, na druhé supermoderní hlavní město Kuala Lumpur, v němž se unikátně mísí malajská, čínská (třetina obyvatel je čínského původu) a indická kultura s kulturou evropskou. Genting Highlands ve dvoutisícové nadmořské výšce si zase v ničem, včetně bombastického nevkusu, nezádá s americkým Las Vegas. Nejpopulárnější středisko zábavy vlastní Číňané. Malajsie totiž dokáže přilákat do země zahraniční kapitál a po Singapuru a Bruneji je třetí nejrozvinutější zemí v jihovýchodní Asii. Sto třicet let britské koloniální nadvlády obyvatelům přineslo i leccos pozitivního. Britové, dá se říct, nastartovali zdejší ekonomiku a vybudovali infrastrukturu nutnou pro dopravu strategických surovin – kaučuku a cinu. Malajci dokázali po získání nezávislosti v roce 1957 na toto dědictví navázat, a také proto jsou úspěšnější než někteří jiní v této části Asie. Zároveň si zachovali přátelský naturel.

Pomohla mi televizní šaráda

> říká nástrojář a podnikatel Rostislav Čapek

Po listopadu 1989 začínal prakticky od nuly – a dnes dodává bendža a mandolíny nejenom špičkovým českým muzikantům, ale také hvězdám americké country music a bluegrassu. Nenápadný je světový úspěch Rostislava Čapka, který vyrábí a prodává mistrovské hudební nástroje. Řemeslo a obchod v jedné hlavě a v jedné ruce.

Výroba mistrovských hudebních nástrojů je řemeslo, které se předává z otce na syna. Jakou roli hrály rodinné tradice u vás?

Je to tak napůl. S trochou nadsázky se dá říct, že jsem vyrůstal obklopený hudbou. Maminka totiž hrála na bendžo v country western kapele Schovanky. Výhradně dámská skupina vzbudila v sedmdesátých letech u nás doslova senzací a měla velký úspěch. Otec byl vedoucím, konferenciérem a zároveň manažerem kapely. Schovanky hodně koncertovaly, a tak rodiče doma nebyli moc často. Ale když byli, všude zněla muzika. Pořád se hrálo nebo něco poslouchalo nebo alespoň povídalo o tom, co a kde a jak hráli jiní. Takže přímo řemeslo jsem nezdědil, ale vztah k hudbě určitě ano.

Proč jste se nepokusil o profesionální hudební kariéru?

Pro muzikanta je samotná hudba jenom polovina jeho profese. Ta druhá je starost

o nástroj, vynikající muzikant prostě musí mít mistrovský nástroj. Což v osmdesátých letech byl docela problém. Nedováželo se prakticky nic a naši nástrojáři produkovali skvělé mistrovské housle či violy, ale bendža ne. Takže hodně mluvili o tom, kde získat skutečně kvalitní nástroj, jak opravit to nebo ono. Právě tady někde to začalo. Vlastně to ani nemohlo skončit jinak. Jsem spíš člověk praxe, od mládí jsem byl manuálně zručný, a navíc existovala i jakási rodinná objednávka – někdo se mamince musel starat o nástroj. Takže jsem po základce poměrně logicky skončil v Lubech, kde jsem absolvoval učební obor výroba hudebních nástrojů a pak ještě stejně zaměřenou střední odbornou školu. Naštěstí se konec mých studií víceméně překryl s rokem 1989 a já svou profesní kariéru nemusel začínat v žádném národním podniku. Od počátku devadesátých let mám vlastní dílnu.

Kdo patří k vašim zákazníkům?

Muzikantská elita – dnes už to takhle můžu říct. Trvalo to víc než deset let, ale v současnosti opravdu své nástroje dodávám špičkovým hudebním interpretům, ale samozřejmě i úplně „obyčejným“ muzikantům. Z těch u nás dobře známých je to například Waldemar Matuška, Jiří Suchý, Ondřej Havelka nebo Robert Kodým, v USA pak takové hvězdy country music a bluegrassu, jako jsou

Peter Rowan, Radim Zenkl nebo Ricky Skaggs. V Česku je moc lidí nezná, country music tady zdaleka není tak populární žánr jako v USA. Ale pro Američany mají tahle jména stejnou váhu jako Madonna nebo třeba Red Hot Chili Peppers.

Jak se „malý“ český nástrojář dostal až k americkým hvězdám?

Obtížně. Jsou to skutečné stars, obklopené ohromnými týmy, na veřejnosti se objevují prakticky jenom na koncertních pódiiích. Osobní setkání je víceméně nemožné, obracet se na ně písemně nemá cenu. Takové dopisy se jim vůbec nedostanou do ruky. Věděl jsem ale, že se k nim nějak dostat musím. Pro bendža a mandolíny je totiž náš trh příliš malý. Kolik českých hudebníků potřebuje tyhle nástroje a kolik jich je schopno za ně zaplatit? Vždyť v USA se cena jednoho mého nástroje pohybuje od dvou a půl do šesti tisíc dolarů. V Česku si muzikanti u mě můžou objednat i něco levnějšího, třeba mandolínu za padesát tisíc korun nebo bendžo za pětadvacet. Ale potřebuji prodávat hlavně své špičkové nástroje – a tady se bez zahraničního odbytu neobejdu.

Zatím jste však neprozradil způsob, kterým jste pronikl na americký trh...

Byl to trochu bláznivý nápad. Prostě jsem si vytipoval jeden významný hudební

festival s hvězdným obsazením a rozjel jsem se tam jako televizní reportér. Umožnili mi to kamarádi z malého regionálního studia, kteří mi „půjčili“ i kameramana. Počátkem devadesátých let byla taková návštěva z exotického Východu v USA ještě něčím unikátním. Takže pro mě byly všechny dveře včetně těch hvězdných otevřené. Neuměl jsem tehdy ani slovo anglicky a u všeho musel asistovat i překladatel, který byl třetím členem našeho týmu. Bůh ví, co si tehdy všichni ti Američané mysleli o české žurnalistice, ale byli příjemní a vstřícní. Takhle jsem se svými budoucími zákazníky navázal první kontakty. Na první kontrakty jsem musel ještě nějaký čas počkat, ale začalo to touhle televizní šarádou.

Vyrábíte pár desítek nástrojů ročně, musíte se ještě i dnes zabývat propagací a prodejem, nebo to už jde spíše automaticky?

Obchod, prodej či řekněme marketing nikdy nejde automaticky. Člověk se musí pořád starat. Navíc je to trochu můj koníček, ale kolik procent času mu věnuji, to nedokážu přesně říct. Okruh zákazníků musím stále rozšiřovat, protože profesionální hudebník si mandolínu nebo

bendžo nekupuje každý rok. Jinak je to jako u každého jiného podnikání – prodat je často složitější a obtížnější než vyrobit.

Jak své potenciální zákazníky oslovujete?

Jezdím na některé domácí i zahraniční festivaly vystavovat své nástroje, třeba na strakonické Jamboree nebo festival bluegrassové asociace IBMA v Nashville. K prezentaci využívám internet, to je dnes nezbytnost. Ale využívám i dalších cest – právě teď vydávám takový „jednorázový“ časopis s rozhovory s hudebníky, kteří hrají na mé nástroje. Na to bude navazovat květnový benefiční koncert – letos tomu bude už dvacet dva let od vzniku mého prvního bendža. Výtěžek této akce věnujeme Deylovu ústavu – konzervatoři pro nevidomé. Moderovat budou Marek Eben a Ondřej Havelka, počítám třeba s Ivanem Mládkem, Jiřím Suchým, z USA přijede už zmíněný mandolinista Radim Zenkl a možná i Waldemar Matuška, který letos slaví 75. narozeniny.

Držíte se jedné ze zákonitostí úspěšného podnikání, kterou je expanze, zvyšování výroby i odbytu?

Ptáte se, jestli založím velkou dílnu, nebo dokonce něco jako továrnu? To bych mohl udělat možná hned zítra – najmout

nějakou halu, založit obchodní oddělení, získat pět deset nástrojářů a začít dělat stovky nástrojů ročně. Určitě by nebyly špatné, ale také by už nebyly vynikající. Skutečně mistrovské nástroje nemůžete dělat ve velkém. Vyžaduje to individuální přístup ke každému kusu dřeva, ke každé součástce, ke každému kroku výroby. A samozřejmě musíte řemeslo umět na špičkové úrovni. To nemůžete každého naučit. Takže odpověď je zřejmá – žádná expanze nebude.

R.Č.
1968* Praha

Narodil se v Praze. Brzy po maturitě na střední odborné škole hudebních nástrojů založil vlastní dílnu. Firma „Čapek jazz and bluegrass Instruments hand made“, které je majitelem a také jediným zaměstnancem, vyrábí bendža a mandolíny. Roční produkci dílny představuje 45 až 70 mistrovských nástrojů, z nichž se převážná část vyváží, hlavně do USA a Velké Británie. Rostislav Čapek se svou rodinou žije a pracuje v Chouzavé u Mnišku pod Brdy. Rád poslouchá hudbu a někdy si i sám zahraje.

Filmová komedie o bezradném stáří Zdeněk Svěrák, scenárista a herec

K Vratným lahvím vedla dlouhá cesta. Byly i chvíle, kdy jsem měl chuť s psaním scénáře skončit. Vždycky, když je hotová nová verze a zdá se, že už je to ono, ale režisér řekne – není, člověk uvažuje, jestli by nebylo lepší se na to vykašlat. Pak se ale vzpomene, protože je mu líto všeho, co do filmu už vložil.

Z původního nápadu natočit obyčejnou, hravou českou komedii se vyvinul doslova proces, kdy jsme se s Honzou neshodli jako málokdy. Já pracoval v duchu původního zadání, hledal jsem humorné situace, ale on se najednou chytil jiné linky, která ve scénáři taky byla. Myslím jí pocity stárnoucího chlapa, co žije čtyřicet let se svou manželkou a najednou se octne v důchodu. A teď – co s tím? Právě tahle linka Honzu zajímala. Tušil, že ten snímek můžu napsat, protože sice ještě nejsem ve stejné situaci, ale už mi hrozí. Vždyť kdyby z nějakého důvodu skončilo Divadlo Járy Cimrmana, asi bych prožíval podobné pocity. Jenže právě na téhle věci jsme se pořád nemohli shodnout.

Práce na dalších a dalších verzích spočívala v tom, že já se postupně vzdával těch legrací – nerad, protože pro mě škrtnout humorný filmový obraz je řezání do masa. Po nějaké době jsme si řekli, že si dáme rok pauzu a já si pak novými očima přečtu to, co jemu se nelíbí. Tentokrát jsem zvolil dost zvláštní metodu, jak scénář přepsat. Napsal jsem to, co se má udělat na začátku – synopsi filmu; na počítači jsem prostě scénář stručně převyprávěl.

Při psaní těch deseti stránek jsem zjistil, že do některých pasáží se mi nechce, že se mi nechce je vyprávět, protože mě to nebaví. Myslím, že to byla správná cesta, najednou se totiž ukázalo, co by asi nebavilo ani diváka. Tak jsem scénář vyčistil od věcí, které mě nebavilo psát. Udělal jsem z něj film upřímný až na hranici, kam můžu jít. Nejsem ten typ,

kteří by úplně otevřel dveře do svého soukromí, ale některé věci, které prožívám, tam jsou.

Samotné Vratné lahve jsou filmem o bezradnosti. S Jardou Uhlířem jsme do něj napsali ústřední písničku (jinak hudbu složil Ondřej Soukup), která má refrén – *ani k stáru, ani k stáru o životě nemám páru, přestože jsem dosti sečtělý*. Hrdinou je poměrně vzdělaný člověk, který si dost přečetl o cizích osudech – a najednou se octne na sklonku života a pořád neví, co to ten život vlastně je a jak by se měl žít.

Já nemůžu být směrodatný v tom, jak moc se Vratné lahve povedly. Po osmi verzích, během nichž jsme kvůli zvýraznění hlavních motivů i několik postav zlikvidovali, už nemám objektivní pohled. Člověk ho ani mít nemůže. Ale mám pocit, že film není falešný, že pokud jde o mé hraní, je věrohodné. Nejsem člověk, který zahraje všechno, vlastně jsem jenom jeden, který jde z filmu do filmu a pouze převléká kostým. Moje parketa je být ve filmu za sebe, jinak nejsem dobrý. Spoléhám na Honzu, že když záběr jako režisér přijme, asi jsem v něm ze sebe vydal všechno, co jsem mohl.

Film je trochu zvláštní tím, že v něm vystupuju v páru s Danou Kolářovou, s níž jsem hrál manželský pár už ve filmu Na samotě u lesa. Dalo by se říct, že Vratné lahve jako by vyprávěly, co se s těma dvěma stalo po letech. Taky toho využíváme – ve filmu figuruje naše společná fotka z mládí, právě z našeho prvního společného filmu. Dana Kolářová je přesná. Repliky, které jsem většinou odposlouchal od své ženy, si doslova vychutnává.

Myslím, že Vratné lahve jsou filmem o bezradném stáří, který ale nepřestává být komedií.

Jediné vítězství schází, aby Speciální černé pivo Bernard 13° dohnalo slavného Lance Armstronga, sedminásobného vítěze Tour de France. Černý speciál totiž už pošesté v řadě triumfoval v kategorii tmavých piv v degustační soutěži Česká pivní pečeť 2007, která se konala na přelomu ledna a února v Táboře. Sedmáctého ročníku jedné z nejvýznamnějších degustačních soutěží v České republice se zúčastnilo 64 pivovarů. Sedmdesát porotců degustovalo celkem 273 vzorků.

Čtvrtý ročník Festivalu divadla a hudby „VYŠEHRANÍ 2007 – Visegrad na Vyšehradě“ bude za partnerské spoluúčasti Rodinného pivovaru Bernard zahájen 8. 6. 2007 divadelním představením Těšinské niebo, které symbolizuje soužití národních kultur. VYŠEHRANÍ 2007 chce podporovat dialog mezi kulturami Česka, Slovenska, Maďarska a Polska. Součástí projektu bude Večer pro Jedličkův ústav, na kterém soubor dětí s tělesným postižením The Tap Tap představí svou tvorbu společně s profesionálními umělci.

Rodinný pivovar Bernard se stal oficiálním partnerem závodů Světového poháru ve vodním slalomu 2007 v Praze. Uskuteční se 29. 6.–1. 7. 2007 na umělém kanálu v pražské Tróji. Bernard fandí českým vodním slalomářům, kteří na olympiádách a mistrovstvích světa vybojovali i ty nejceněnější medaile!

Obliba nealkoholického piva Bernard Free neustále roste a zvyšuje se i jeho výstav. Na náročný český trh přišlo v červnu 2006 a hned získalo své první ocenění mezi vybranými nealko pivy v degustační soutěži pořádané odborným motoristickým týdeníkem AUTO 7. Nyní se chystá dobýt trh sourozenec „Fríčka“ – nealkoholické jantarové pivo s přísadou jemných kulturních kvasinek

Rozsáhlou investicí dokončuje Rodinný pivovar Bernard. Díky ní se zvětší objem spilky pro hlavní kvašení piva o 1600 hl a současně vzroste kapacita pro zrání piva v ležáckých tancích o 4 000 hl. Stavebně je připravena možnost zvýšit kapacitu spilky o dalších 4 800 hl a ležáckého sklepa až o 11 200 hl. S rozšířením provozu bylo nahrazeno médium v chladicím systému pivovaru (solanka) za monopropylen glykol, který je mnohem šetrnější k životnímu prostředí. Moderní provozy budou využívat k čištění sanitační stanici řízenou počítačovým softwarem. Nové investice respektují technologii výroby tradičního českého ležáku – zachovávají oddělené hlavní kvašení a dokvašování piva v ležáckém sklepě.

Nealkoholický Bernard Free oficiálním nápojem Expedition Tissot Everest 2007! Devětadvacetiletá Klára Poláčková se v květnu pokusí vystoupit na Mt. Everest (8 848 m). Jejím průvodcem bude Tashi Tenzing, vnuk legendárního Šerpy Tenzinga Norgaye. Právě on a Edmund Hillary jako první v roce 1953 dobyli nejvyšší horu světa. Pokud se Kláře náročný výstup podaří, stane se první Češkou na vysněném vrcholu. A Bernard Free bude u toho! Držíme moc palce a přejeme expedici úspěch a Kláře šťastný návrat!

Možná znáte ten vtípek: Jaký je v České republice nejoblíbenější sport? Vzpírání püllitrů. Jsme v něm dokonce mistři světa. Za rok vypijeme zhruba 160 litrů piva na osobu. Včetně starců a kojenců. To je světový rekord. Ale jak jde pivo a sport dohromady? Nevadí i rozumné pití piva sportovním výkonům?

Ve sportu může být alkohol i dopingem

Na tuhle otázku neexistuje tak jednoznačná odpověď jako v případě pozitivního účinku umírněného pití piva a vůbec alkoholu třeba na kardiovaskulární systém.

Po pivu lépe střílejí

Alkohol a kofein byly jedny z prvních látek, kterými sportovci kdysi zkoušeli stimulovat svůj výkon. Pokud jde o alkohol, moc velké výsledky to nepřinášelo, protože nepříznivě zasahuje do vytrvalostního výkonu i do energetické bilance lidského organismu.

Zjišťovali to například cyklisté v období před druhou světovou válkou i krátce po ní. V chladných vyčerpávajících etapách si někteří z nich přidávali do svých nápojů štamprdlíčku něčeho ostřejšího, aby se zahřáli. Většina z nich se sice zahřála, ale měla na druhou stranu větší problémy udržet nasazené tempo. Výjimky, jakou byl třeba Vlastimil Růžička, svérázný český cyklista, o jehož lahvích s pitím se vyprávěly snad až přehnané historky, určitě nejsou měřítkem.

Trochu jiné to bylo například u střelců, kde malé dávky alkoholu přispívaly k tomu, že se závodníkovi méně třásla ruka a on pak mohl nastřílet lepší výsledek. Proto je ve střelbě, biatlonu nebo moderním pětiboji pití alkoholu zakázané a považuje se doping.

Jiné je to například ve sjezdu, v rallye, ve skocích na lyžích a v dostizích. Tady je pití alkoholu zakázané proto, aby závodník

neublížil sám sobě nebo někomu jinému. Ve většině sportů alkohol ale kupodivu zakázaný není. Pokud ho však kontrola u závodníka zjistí, můžou mu hrozit sankce. V mnoha disciplínách však není nutné alkohol zakazovat. Sportovci sami rychle přišli na to, že může vyvolávat mírné pocity euforie, ale také deprese. Vytrvalost i další vlastnosti nutné k dobrému výkonu poznamenává spíš negativně. Jednoduše řečeno – víc jim bere, než dává.

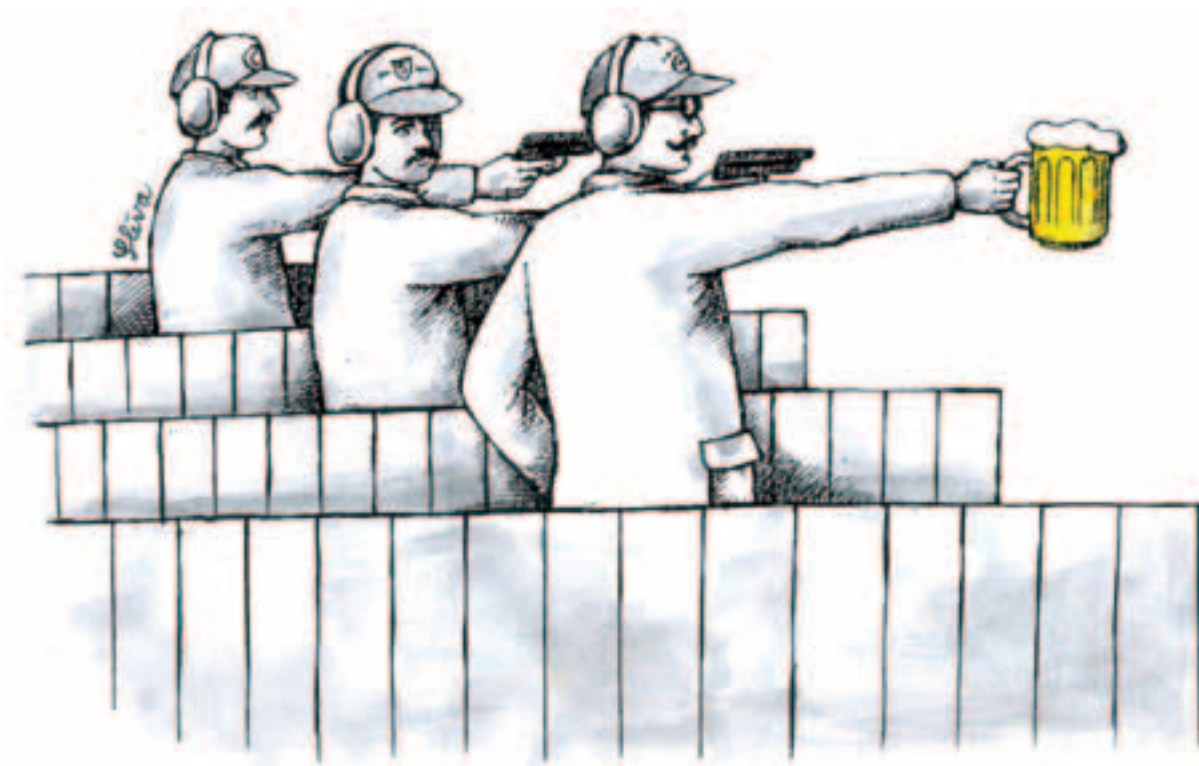
Uvolní se a dobře spi

Co jim vlastně dává? K pozitivním efektům patří to, že člověka může zbavit napětí i nervozity. „Sportovec se často ocitá pod tlakem,“ říká Lukáš Pollert, lékař a olympijský vítěz ve vodním slalomu. „Někomu ztuhnou ruce nebo nohy nebo obojí, záleží na tom, jaký typ sportu dělá. Má problémy se uvolnit a třeba se i pořádně vyspat. Přitom kvalitní odpočinek a spánek jsou pro něj jednou z klíčových věcí. K tomu, aby se večer lépe uvolnil a snáz usnul, pomáhá někdy jedno dvě piva, i když třeba z pohledu dietologa to nemusí být úplně ideální.“

Jinak je pivo vhodný iontový nápoj, to znamená, že má dobré složení minerálů a sacharidů, které pomáhají sportovci doplnit to, co při svém výkonu vydal.

Delší je však seznam toho, co pivo a vůbec alkohol může sportovcům vzít. Jeho problematickou vlastností je to, že působí diureticky, tedy močopudně. Může narušit příznivou bilanci

tekutin v těle. Dostatek vhodných tekutin je přitom pro sportovce důležitý. I malý deficit dokáže při extrémních výkonech vyvolat větší potíže.

„Alkohol nepříznivě působí na antidiuretický hormon ADH. Tím negativně ovlivňuje zejména hustotu krve, a tedy i její vlastnost dodávat do buněk dostatek kyslíku a živin,“ říká Ivana Kinkorová, odbornice na sportovní výživu. „Výmluvná jsou čísla. Když se tělesná hmotnost sportovce sníží kvůli ztraceným tekutinám o jedno procento, zhorší se jeho výkonnost o dvě procenta. K negativnímu ovlivnění stačí už ztráta dvou až tří procent této hmotnosti a deficit ve výši čtyř procent už může u některých sportovců způsobit pokles výkonnosti až o 40 procent.“ Zdravotní potíže, které sportovce trápí během tréninku nebo závodů, souvisí podle ní někdy i s tím, že nepijí dost vhodných tekutin. Organismus pak trpí jejich nedostatkem a ten bývá příčinou různých zdravotních potíží i úrazů.

Horší regenerace

Alkohol zhoršuje podle Ivany Kinkorové také koordinaci pohybů a proces zpracování informací v mozku. Nepůsobí příznivě ani na metabolismus krevních cukrů – negativně ho vychyluje z normálních hodnot.

Hodně sportovců je zvyklých dát si jedno dvě piva po sportovním výkonu. „To bývá nevýhodné proto, že lidský organismus odbourává alkohol místo toho, aby odbourával laktáty a další toxické zplodiny, které ve svazech vznikly po fyzické zátěži. Tělo sportovce pak o něco pomaleji regeneruje.“ To všechno jsou důvody, proč by sportovci měli být spíš zdrženliví, pokud jde o pití piva a alkoholu vůbec před činky

sportovním výkonem i po něm. Účinky alkoholu však může mírnit jídlo, které k němu jíme. A čím víc vyhovuje tato strava zásadám zdravé výživy, tím snáz se organismus vyrovná s jeho negativním působením.

Kdo nemá problém s jedním dvěma pivy

A co lidé, kteří sportují jen rekreačně? Podle Ivy Kinkorové hodně záleží na jejich životosprávě. Jiné to bude u člověka, který dostatečně odpočívá a má zdravou životosprávu. A jiné u lajdáka, který

- ★ nepravidelně jí – ráno vůbec, v poledne málo a večer splácá kde co
- ★ konzumuje příliš mnoho živočišných tuků a jednoduchých sacharidů, tedy tučného masa i tučných mléčných výrobků, ale také bílého pečiva a sladkostí
- ★ jí jen málo zeleniny, ovoce a vlákniny
- ★ místo toho, aby dostatečně pil neslazené balené vody před sportováním, během něj i po něm, omezí se jen na to, že si s kamarády dá po fotbalu tři piva, která ho v konečném důsledku spíš odvodní, než že by mu zlepšila příjem tekutin

Pro člověka, který žije zdravě, pije dost vhodných tekutin a nedopouští se příliš často prohřešků, o kterých tu byla řeč, nepředstavují jedno dvě piva s kamarády po sportování nijak velkou zátěž. Jeho organismus se s ní vcelku snadno vyrovná a umožní mu, aby si užil příjemných stránek působení alkoholu. Tedy hlavně uvolnění a relaxace, které jsou vedle výdeje kalorií asi tou nejpříjemnější věcí na rekreačním sportu.

SAHM

Sklenice pro značkové nápoje

GLASS DESIGN EVOLUTION

Aby pod Trúbou bylo živo

Nebýt jeho – bylo by tady mrtvo... Ten chlap by nejradši skoupil půlku města... Za pět let opravil spoustu zchátralých domů... Netuším, kde na to bere... Je to štika ve stojatých vodách...

Například takhle mluví obyvatelé Štramberka o ostravském podnikateli Pavlu Šmírovi. Někteří mu přejí, jiní závidí, jak už to v Česku bývá zvykem. Fakt je ten, že každý, koho do města přiláká třeba tradiční pochoutka štramberské uši nebo už zdaleka viditelná věž bývalého hradu, zvaná Trúba, se určitě setká s některou z jeho podnikatelských aktivit. Pavel Šmíra má titul inženýra. Pracoval jako technolog ve velké stavební firmě, ale hned po roce 1989 ho zlákal podnikání. Říká: „Začal jsem dělat různé autodoplňky a reklamní předměty, pak přibyl velkoplošný tisk, tiskárna... Svou firmu Šmíra-Print jsem postupně rozšiřoval. Trh v branži se ale nasycoval, tvrdou konkurencí se staly zahraniční firmy, a tak jsem hledal i jiné možnosti, kde a jak se uplatnit.“ Pustil se do cestovního ruchu. Ve Štramberku a jeho okolí vytvořil „turistické impérium“ Relax v podhůří Beskyd, Penziony, restaurace, minipivovar, ale také galerie a několik vlastních muzejních expozic.

„Ve Štramberku to začalo vyhořelou ruinou. Říkáme jí Jaroňkova chalupa, podle malíře, který udělal nádherné secesní grafiky se štramberskými motivy. Zrekonstruovali jsme ji a uvnitř udělali kavárničku s posezením. Postupně jsem koupil nahoře pod Trúbou dva domky, ve kterých je dnes penzion a čajovna, a hlavně několik domů na náměstí. V jednom z nich vznikl další penzion s malou pekárnou, v druhém jsme před dvěma lety otevřeli restauraci Městský pivovar. Vaříme tam vlastní pivo Trubač,“ říká sedmačtyřicetiletý podnikatel.

Při rekonstrukcích domů se nic neošidilo. Nic v nich nepůsobí nepatříčně, nejsou tu například plastová okna. A je na co se dívat – třeba na starožitnosti v obnovených kamenných sklepech, na staré listiny ve vitrínách... Jo, řekne si host, tady to má dobrou atmosféru. V podzemním bludišti najde i jednu „vychytávku“ – tunel, kterým může projít z vinárny pod penzionem do restaurace, třebaže dům mezi nimi má jiného vlastníka. V domě naproti Městskému pivovaru je informační středisko Relax s Muzeem starých tisků a lidové keramiky. „Jsem přesvědčený, že nabídnout lidem ubytování, dobré jídlo i pití nestačí. Musíme jim dát taky

příležitosti, jak trávit volný čas. Kromě různých akcí na náměstí, které považuji za jeden velký divadelní sál, ukázat jim i něco z umění, kultury a historie. To byl důvod, proč jsem otevřel Jaroňkovu galerii, Muzeum starých tisků a lidové keramiky, které chci rozšířit o výjevy z historie Štramberka s voskovými figurínami. Staré tisky, obrazy a starožitnosti sbírám už léta. Navíc mi svou sbírku věnoval můj otec, tak proč ty krásné věci, jako je třeba Matthioliho herbář z roku 1562, neukázat lidem? Samozřejmě že samotné muzeum na sebe nevydělá, vždyť ani nevybíráme vstupné, ale díky ekonomicky zdatnému pivovaru si to můžeme dovolit," vysvětluje Pavel Šmíra. Ostatně v Hukvaldech zřídil Muzeum cínu a nedaleký turistický areál v Kozlovicích nenabízí hostům jen jídlo a ubytování ve stylových dřevěnicích, ale i prohlídku malého skanzenu, historickou expozici Obecná škola a tak dál.

Tyhle investice by asi „běžnému“ podnikateli připadaly zbytečné, vždyť přece nic nenesou. Ale podle Pavla Šmíry i ony přispějí k tomu, aby Relax v podhůří Beskyd jako celek vydělával. Samozřejmě ví, že aby naplnil všechny své představy, čeká ho běh ještě na dlouhou trať. Ale je si jistý, že turistů, včetně těch bohatších, kteří požadují kvalitní služby, bude přibývat. Spoléhá i na návštěvníky z nedalekého Polska a uvažuje, že by se do Štramberka daly vypravovat zvláštní historické vlaky pro tamní milovníky piva.

Plánů má Pavel Šmíra ještě hodně. Ve městě koupil desítku dřevěnic, které postupně rekonstruuje, aby mohl nabídnout návštěvníkům Štramberka i jiné ubytování než v penzionech. V sousedství toho na náměstí koupil další dům, ve kterém chce vybudovat hotel a hlavně pivní „koupele“; právě jim předvidá velký úspěch. Kdokoliv ho poslouchá, nemůže si neříct – ten člověk si hodně věří. Pavel Šmíra se chlubí minipivovarem s ročním výstavem šest set hektolitrů i svým pivem. Protože v létě kapacita nestačí, musí nechat Trubače vařit jinde, a tak letos otevře v Kozlovicích další minipivovar s dvojnásobnou kapacitou. „Proč nechávat vydělávat někoho jiného? Ani naše pivo nedodáváme do jiných hospod, s tím jsou jen problémy. Prodáme ho v našich restauracích nebo na nějakých větších akcích. Prostě to chci mít pod dohledem.“ Pod dohledem má i všechny ty rekonstrukce starých domů a dřevěnic nebo stavění jejich replik, dohlíží i na detaily oken, dveří, podlah... Všude možně shání staré trámy, cihly nebo stará kování. Na otázku, jak při tom všem ještě řídí firmu, která zaměstnává 90 lidí, má obrat okolo 200 milionů korun, a hlavně mnoho aktivit na různých místech, Pavel Šmíra odpovídá: „Je to o lidech a samozřejmě o kontrole. Mám manažery, kteří řídí jakési divize. A za ty zodpovídají. Jednou dvakrát týdně všechno objednu, mám to při cestě, kterou zvládnou za hodinu a půl. Už proto bych nešel podnikat někam dál. A lidí? Pořád ještě je obrovský problém najít – a nejen v tomhle

regionu – dobré zaměstnance. Dá se říct, že jsou rozebraní a ti, kteří skutečně chtějí něco dokázat, mají vlastní firmy. Ale zlepšuje se to, třeba ve Štramberku mám výtečného sládku a dalšího šikovného pracanta, který se stará právě o rekonstrukce.“

Je jasné, že všechny ty nákupy nemovitostí, jejich opravy a zařizování stojí spoustu peněz. Odkud se berou? „Na něco vydělá samotná firma a finančními injekcemi přispívá několik našich partnerů. Ale jsem opravdu přesvědčený, že cestovní ruch nám dokáže vydělat. Vlastně už vydělává, tržby v některých zařízeních rostou ročně i o padesát a víc procent,“ říká sto procentní majitel Šmíra – Printu, společnosti s ručením omezeným.

O Štramberku se někdy mluví jako o moravském Betlému. Připomíná ho svou polohou mezi několika kopci, k sobě namačkanými dřevěnicemi a domky na svazích nad náměstím a také jeskyní vyvolávající v lidech představu Božího hrobu. „Přál bych si, aby to přirovnání opravdu sedělo a hlavně – aby pod Trůbou bylo živo. Do Štramberka jsem jezdil už jako kluk a mám to tady rád.“

Želiv

Klášteř v Želivě nechal v roce 1139 postavit kníže Soběslav I. pro řád benediktinů. Brzy ho však získali premonstráti. Byl postaven v románském slohu a po požáru obnoven ve slohu gotickém. Poté, co klášter pobořili husité, věnoval ho král Jiří z Poděbrad Trčkům z Lipy. Ti ho vlastnili až do roku 1599 a přestavěli část budov na opevněné sídlo, tzv. Trčkův hrad.

V roce 1622 klášter vykoupil strahovský opat Kašpar Questenberk a začal s přestavbou podle plánů stavitele Giacoma Antonia de Maggiho. Roku 1712 budovy poškodil velký požár. Obnovil jej slavný barokní architekt Jan Blažej Santini. Reformám císaře Josefa II. unikl klášter tím, že převzal gymnázium v Německém (Havlíčkově) Brodě.

V roce 1950 klášter zrušili a zřídili v něm internační tábor pro kněze a řeholníky. Později tu byla psychiatrická léčebna a roku 1991 se do Želiva vrátili premonstráti.

Dominantou kláštera je původně románský kostel Narození Panny Marie, počátkem 14. století přestavěný na gotickou trojlodní baziliku.

Dnešní podobu mu dala barokní úprava, provedená Janem Blažejem Santinim. Velmi hodnotné je barokní zařízení kostela – sochy a řezby od Václava Hebbela a z dílny I. F. Platzera, obrazy od F. A. Maulbertsche a Václava Noseckého.

Na kostel navazuje budova konventu, v níž se nachází kapitulní síň, refektář a knihovna se štukami a freskami od Jana Kaliny a Siarda Noseckého z let 1726 až 1729. Prelatura byla znovu postavena po požáru v roce 1907. Secesní schodiště s barokní dřevorezbou vede k velkému sálu, jehož strop zdobí freska Antonína Häuslera představující Pannu Marii. Vedle prelatury stojí tzv. Trčkův hrad, pozdně gotická, renesančně upravená stavba, zdobená figurálním a psaníčkovým sgrafitem.

Východně od kláštera stojí původně románský hřbitovní kostel sv. Petra a Pavla z roku 1139, opravený po husitských válkách a obnovený v letech 1712 až 1719, pravděpodobně také Santinim.

Čedok

**...nejširší nabídka
letní dovolené!**

VYBÍREJTE ZÁJEZDY OZNAČENÉ:

**GARANCE
NEJNIŽŠÍ CENY**

**POBYT A DOPRAVA
PRO DÍTĚ ZDARMA***

**SLEVA PRO SENIORY
AŽ 50 %***

*Platná pro vybrané zájezdy. Podmínky viz. katalogy.

✈️ Odlety z Prahy, Brna, Ostravy, Karlových Varů a Pardubic

**Španělsko | Řecko | Bulharsko | Itálie | Chorvatsko
Egypt | Turecko | Tunisko**

www.cedok.cz
Vaše nejkratší cesta k moři

1920
Čedok
cestovní kancelář

☎ 800 112 112
e-mail: ecedok@cedok.cz